בס"ד

השגחה פרטית

עולם של **אמונה**. חיים של **בטחון**

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת ויצא - י"א בכסליו תשפ"ז ✡ **עלון 218**

השגחה עליונה

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

מדוע החליט ה'בת עין' להישאר לדור בצפת?

למעלה משישים שנה כמהה נפשו של הרבי הקדוש ה'בת עין' לעלות לארץ הקודש ולקבוע מושב בעיר הקודש ירושלים, סמוך ונראה למקום המקדש. אלא שמשפט אחד, חצוב אמונה שלמה וטהורה, שהגיע לאחניו, שינה את דעתו ברגע אחד.

משאת נפשו של הרבי הקדוש רבי אברהם דוב מאווריטש בעל ה'בת עין', משך ימים ורבים ושנים - הייתה לעלות לארץ הקודש ולחונן את עפרה. מרבה היה לדבר בשבחה של ארץ האבות, והיו עיניו וליבו נתונים אליה כל הימים. הרבי הקדוש ראה בארץ ישראל שלמות העבודה וקבלת עול מלכות שמיים, ובספרו הקדוש הוא מאריך פעמים רבות בעניין קדושת הארץ ומעלתה.

כה פיעמה בקרבו קדושת ארץ ישראל, עד שמסופר המעשה המופלא הבא:

פעם אחת הגיע הרבי ה'בת עין' לבקר את רבי אהרן מז'יטומיר, ששוכב היה במיטתו בהיותו נתון בחולי קשה ומסוכן. והנה אך ראה אותו רבי אהרן, ומיד שש ושמח לקראתו באומרו:

"ברוך הבא, רבי אברהם בערי! הרופאים אמרו לי כי רפואתי היחידה היא שאשתה מים מארץ ישראל, וכעת מה טוב שבאתם, שהלוא חפצים אתם לעלות לארץ הקודש, וליבכם בוער בקדושתה; אם כן, טלו אפוא מים מלוא הפה ותריקו אותם אל כלי, או אז אשתה מהמים וישלח לי ד' מזורו..." עשה רבנו כדברי רבי אהרן, ורבי אהרן שתה מהמים ואכן התחזק והבריא.

והנה, בסופו של הקיץ של שנת תקצ"א, לאחר דרך ארוכה, תלאות, ניסים גדולים ונפלאות שהתרחשו במהלך המסע, עומדות היו רגליו של הרבי הקדוש ה'בת עין' על אדמת חופי העיר עכו. לאחר למעלה משישים שנות כיסופים וכמיהה, באה משאת נפשו של רבנו על סיפוקה.

שמע בואו של הרבי הקדוש בשערי ארץ הקודש הגיע לאוזנם של יושביה, שמיהרו לשגר את בקשותיהם שיואיל הצדיק לבוא ולקבוע אוהלו בגבולם. הצעות שונות עמדו בפני ה'בת עין', כשבראשן ניצבת עיר הקודש ירושלים.

באותם ימים היה מעוז החסידות בארץ ישראל - בערי הגליל. ראשית מדרך כף רגליהם של תלמידי ה'בעל שם טוב', ובראשם רבי מנחם מנדל מוויטבסק ורבי אברהם מקאליסק - היה בעיר צפת. גם אחרי שעברו מסיבות שונות לעיר טבריה, המשיכה צפת לשמש אכסניה לגלי העלייה החסידית שבאו אחריהם.

היה זה כעשרים שנה לאחר הסתלקותם של שלושת מאורי החסידות - הצדיק מקאליסק, ה'לבושי שרד' וה'באר מים חיים', והייתה צפת עומדת כמי שאין לה רועה ומנהיג, אדמו"ר מהיכלו של ה'בעל שם טוב' ותלמידיו, שינהיג את עדת החסידים. הגיעה אפוא משלחת חסידים נשואי פנים מצפת, שביקשה מה'בת עין' שיבוא לשכון בתוכם.

לא בקלות קיבל רבנו את ההחלטה לקבוע את מושבו בצפת באורח קבע. בליבו קיננה התשוקה לעמוד בשערי ירושלים עיר הקודש, ולכונן את ביתו ואת בית מדרשו בסמיכות למקום אשר ממנו לא זזה שכינה. בינתיים קיבל הרבי את בקשת תושבי צפת, לעשות עמהם את הימים הנוראים ואת מועדי חודש תשרי הקרב ובא.

יהודי צפת לא ידעו את נפשם מרוב התרגשות. בלב כולם הייתה הציפייה כי יישא המקום חן בעיני הרבי, ובו יקבע את משכן קודשו. ביום ראש השנה הקדוש מלא בית המדרש שבו בחר הרבי להתפלל את תפילות החג, בהמוני חסידים, אנשים, נשים וטף שבאו להתפלל במחיצתו. הס הושלך בהיכל לפני תקיעות השופר, עת עלה הרבי לשאת דברים, כנהוג.

"רבותיי! ראש השנה היום, וצריך לחזור בתשובה!" אמר הרב מילים ספורות אלה בלבד, ומיד געה כל הקהל בבכייה.

הגיעו ימי חול המועד. אז התרחש המעשה המיוחד שבגינו גמר הרבי אומר בליבו להישאר בצפת. ומעשה שהיה - כך היה:

באחד מימי חג הסוכות ישב רבנו בסוכתו, והנה הגיע לאוזניו קולה של אם הקוראת לבנה:

"רחמיאל בני, הן יום שמיני עצרת קרב ובא, ובני ישראל יבקשו על הגשמים, ואז ישמע ד' לתפילתם ויחלו הגשמים לרדת תיכף. עלה אפוא והורד מן הגג את המחצלות הנמצאות שמה, כי חוששת אני שמא תתקלקלנה מן הגשמים!"

בראות ה'בת עין' הקדוש אמונה תמימה וזכה זו הנטועה כמסמרות בליבן של נשות צפת, שליבן סמוך ובטוח בד' שומע תפילה כי בוודאי יורד גשמים, גמר אומר כי מקומו בצפת, בינות לאנשי אמונה וביטחון שכאלו.

לרגל הילולת הרה"ק **רבי אברהם דוב בער ב"ר דוד** מאווריטש ה'בת עין' זי"ע

בהשגחה

עולם הרפואה משתדרג, ומה עם הביטחון?

כשישיבה סוגרת את הבניין הקטן ועוברת לבניין גדול ומפואר, זו לא סגירה - זו פתיחה.

סגירת המגזין האהוב היא פתיחה למשהו חדש.

עולם הרפואה מתקדם כל הזמן. תרופות משתדרגות והופכות ליעילות יותר, עם פחות תופעות לוואי. טיפולים שפעלו בעבר ניתנים כיום בצורה יעילה וקלה יותר.

וכך גם ברוחניות. גם הכלים הטבעיים שמעניקים לנו רוגע וביטחון צריכים להשתדרג, לנוכח ריבוי הניסיונות של דורנו.

בחסדי ה', אחרי כמעט ארבע שנים של הוצאת המגזין, הוחלט ברוב יועץ לצאת לדרך חדשה. ליצור משהו שייתן 'כלים', שיגיש את התרופה עד לפה.

לא עוד חומר קריאה בלבד, כי חומר קריאה יש מספיק בדורנו, דור השפע. אשריכם ישראל, שבכל מקום אשר תדרוך כף רגליכם, תמצאו מילה טובה, וורט יפה, סיפור מרגש או כתבה מרתקת. זכינו במשפיעים ובסופרים מוכשרים, באנשים שיודעים את מלאכתם ומוצאים את המילים שמלהיבות לבבות. כל אחד ותפקידו.

אנו יוצאים עם בשורה חדשה ומחודשת 'חבילה של שלושה מגזינים': לא עוד חומר קריאה שינעימו את האווירה, ויעניקו מושגים וחוויות. הם ימשיכו לעשות זאת, ביתר שאת, אבל זה לא העיקר.

הפעם, הם יביאו איתם גם את הפן המעשי, וירדו לפרטים הקטנים שמרכיבים את התמונה השלמה.

אווירה - איך יוצרים אותה? מה אומרים? מה חושבים? מה עושים כשאתגר עומד לפתחנו? איך חשיבה של אמונה מתורגמת למעשים שמביאים ברכה ואושר?

אושר - מה הקשר בינו לבין אמונה? ומה הקשר בין אמונה לפרנסה, לבריאות ולשמחה?

הבשורה החדשה היא "כלים" - חבילת מגזינים שתעניק כלים אמיתיים ומעשיים לחיים שלווים ומלאי ביטחון.

בברכה שחפץ ה' בידינו יצליח.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

העלון הוא רק טעימה מ-'קו השגחה פרטית' - אלפי סיפורים ומאמרי חיזוק מחכים לכם.
רוצים לגלות שלווה ובטחון בכל יום מחדש? **התחברו ל'קו השגחה פרטית' 6176* או 02-30-11-300**

בן לקראת אב

מספר הבחור יהודה ו' ממודיעין עילית:

כשנכנסתי לישיבה גדולה החלטתי להירשם למסלול של 'ושיננתם'. ההצטרפות שלי למסלול חייבה אותי ללמוד היטב את הגמרא שלומדים בישיבה במשך הזמן, ולחזור עליה כמה פעמים - כדי שאוכל להיבחן על כל דפי הגמרא שרכשתי.

את המבחן של 'ושיננתם' עורכים בשבוע האחרון של בין הזמנים; ואם המבחן הראשון הוא 'רק' על מאה ושישה עשר (!) דפים, הרי שהמבחן השני הוא גם על שישים הדפים שנלמדו בזמן הנוסף, וכן הלאה והלאה; מחצי שנה לחצי שנה הולך המבחן ומתארך, הולך ונעשה מאתגר יותר ויותר.

השנה, בשבוע האחרון של חודש תשרי נערך המבחן בהיכל הגדול של בית המדרש 'עטרת שלמה' במודיעין עילית. סיימתי את תפילת שחרית בשעה עשר וחצי בבוקר, ובאתי הביתה לארוחת בוקר. שם המתינו לי כמה פינוקים שהכינה לי אחותי לכבוד המבחן, אכלתי מהם וחשבתי שדי בזה. לא עלה בדעתי להצטייד, כי לא שיערתי כמה זמן אצטרך לשבת מול המבחן ולענות על השאלות.

הגעתי למקום הבחינה. ההיכל המה בחורים ואברכים שהגיעו מכל העיר. הייתה זו תחושה מיוחדת, לשבת בין מאות נבחנים ולענות על השאלות בזו אחר זו.

בתחילה הסתדרתי. ברחמי שמיים ידעתי לענות, והתקדמתי משאלה לשאלה בלי להסתכל על השעון, בהתמקדות מוחלטת בדפים שלפניי. הייתי ממשיך כך בלי לעצור, אלמלא תחושת הרעב שהחלה להציק לי. רק אז הסתכלתי על השעון וגיליתי שהשעה היא שלוש בצהריים.

מה אני עושה?! כבר ארבע שעות אני יושב על המבחן, וטרם הגעתי לחצי ממנו! הרגשתי שאלמלא הרעב, בסייעתא דשמיא יש בי הכוח להתמודד עם השאלון כולו - אם רק ייוותר זמן, ואם הריכוז לא ייעלם לי פתאום. ניסיתי להמשיך כך, אבל גם הראש התחיל לכאוב.

לחזור הביתה כדי לאכול? - יהיה חבל מאוד להפסיד את הזמן הזה. המארגנים אמרו כי יאספו את המבחנים בשעה תשע בערב, ולפי הקצב שלי אני חייב את כל הזמן, ולא יכול לוותר על חצי שעה רק בגלל אוכל.

"ד', תעזור לי", ביקשתי.

זו לא הייתה סתם עצלות, היה זה קושי אמיתי. גם בצומות איני צם בקלות. ראיתי שאין לי ברירה, ועם קושי שכזה איני יכול להמשיך לכתוב את המבחן. ובכן, אם אין אפשרות אחרת - אלך הביתה, אוכל ואחזור.

קמתי ממקומי ופניתי לפתח ההיכל. באותו רגע קידמה את פניי הפתעה. אבי שיחיה עמד שם!

"יהודה!" הוא קרא, "ראית אותי מחפש אותך?!"

"לא!" עניתי. "לא ראיתי בכלל".

"הגעתי לכאן לפני דקה, וראיתי שההיכל מלא אברכים ובחורים הרכונים אל השולחנות. לא הצלחתי לזהות אותך, והנה אתה מגיע עד אליי".

"אני פשוט רעב", הודיתי במצב. "וחשבתי שאצא לרגע ואראה מה לעשות, אולי אחזור הביתה לארוחת צהריים".

"אין צורך", חייך אבא, "הבאתי לך אוכל".

אבי הביא שקית מעלת ניחוח, ואני הודיתי בכל לב, לאבי וגם לאבא שבשמיים, ששלח לי את אבא בדיוק ברגעים הנכונים - אותם רגעים שבהם הנחה אותי הקב"ה לבוא לקראתו כדי שלא יצטרך לחפש אותי.

ברוך ד', האוכל היה בדיוק במקום, ועד קצת אחרי תשע בערב - אחרי שהאחראי נתן לנו כמה דקות של חסד - סיימתי את המבחן כולו. כה יעזור ד' יתברך הלאה, וכשם שנבחנתי בבין הזמנים זה, כן אזכה להיבחן גם בבין הזמנים הבא.

אבא שולח פרנסה

מספר ר' צ' כהן מבני ברק:

מאז ומעולם זכיתי לשקוד על התורה ועל העבודה, לשבת בבית ד' וללמוד את תורתו בכולל חשוב. תמיד ידעתי שצריכים גם כסף כדי לחיות, ובשביל זה ההשתדלות שלי היא ללמוד את 'שער הבטחון' בספר 'חובות הלבבות', ולקחת מוסר השכל מפרשת המן.

אני מרגיש שצריכים לפרסם את גלגולי הפרנסה שלי, כדי לחזק את כל מי שבוחר להקדיש את רוב היום ללימוד תורה, וכדי שנתחזק כולנו בכך שפרנסה מגיעה משמיים, ורק הקב"ה מוציא לחם מן הארץ.

בשנים הראשונות לנישואיי קיבלתי מהכולל מלגה נאה, שהייתה הבסיס בפרנסת ביתנו. כמה שנים למדתי בכולל החשוב הזה, ועם הזמן התחלפו הלומדים. אני נשארתי בפינתי, והחברים המשיכו, מי למלאכת כפיים ומי למשרה תורנית. במקומם הגיעו אברכים צעירים, שראו בי את הוותיק והלמדן מבין הלומדים. מבלי שמישהו ימנה אותי או יכוון אותם, הם כבר קלטו את הכתובת, ועל כל שאלה וספק הם פנו אליי. כך יצא שהפכתי למעין 'משיב', כשאני עונה לכל אחד ומורה דרך בלימוד הסוגייה ובהבנתה.

ראש הכולל הבחין בהתפתחות הזאת, והיה מרוצה מהעניין. הוא אף החליט להוסיף לי על המלגה הקבועה. אבל, מי שהיה פחות מרוצה היה אני. הרגשתי שאני דורך במקום. רציתי להתקדם וללמוד עוד ועוד בדרך שכבר התוודעתי אליה, באחד ממרכזי התורה הגדולים בארץ הקודש, אלא שאחרי בירור קצר התברר שהם מעניקים מלגה נמוכה משמעותית. סכום כסף משמעותי מההכנסה החודשית עלול לרדת אם אעבור לשם, וממה נתפרנס?

לד' הפרק השלישי (ג)

ההקדמה החמישית: הדברים המתחדשים לאחר היצירה:

1. גזירת הבורא. 2. סיבות ואמצעים. וכולם רצים להשלים מטרה.

וְהַחֲמִישִׁית - הֲבָנָה. שֶׁיִּתְבָּאֵר בְּהַאֲמָנָה. שְׁתֵּי סִבּוֹת לְהִתְחַדְּשׁוּת דְּבָרִים: הָאַחַת - גְּזֵרָתוֹ וּרְצוֹנוֹ. כְּפִי חֶשְׁבּוֹנוֹ. חִדּוּשִׁים מָתַי יִהְיוּ נִגְמָרִים וְהַשֵּׁנִית - סִבּוֹת וּמְצוּעִים. דְּרָכִים וְאֶמְצָעִים. קְרוֹבִים וּרְחוֹקִים גְּלוּיִים וְנִסְתָּרִים וְכֻלָּם רָצִים. לְהַשְׁלִים רוֹצִים. גְּזֵרָתוֹ בְּעֶזְרָתוֹ וְלֹא נֶעֱצָרִים.

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הבטחון

שוחחתי על כך עם זוגתי, פרשתי את שאיפתי, שקלנו את העניין לכאן ולכאן, והמסקנה שאליה הגענו היא כי מי ששולח לראש הכולל את הכסף כדי להביא לי, יכול לשלוח את הכסף ישירות אליי.

לקראת הזמן החדש עברתי לכולל הנכסף, ובאמת גיליתי כי הוא הכולל שמתאים לי יותר, וכאן ביכולתי להמשיך ולהתפתח בסייעתא דשמיא.

וכסף, נו, מה עם כסף?

עוד לא הספקתי לחשוב על כך, כשחבר שמכיר אותי ניגש אליי וסיפר כי הוא חבר בארגון תורני ידוע, ושם מחפשים כעת בוחן בהלכה. התבקשתי לבחון מדי חודש ארבעים אברכים תלמידי חכמים. כל זה דורש השקעה בין הסדרים באופן שמתאים למידותיי, והמשכורת - מכובדת.

כך נסגר הפער בין התמיכה של הכולל הקודם להכנסה העכשווית.

בינתיים המשיכה נוות ביתי בעבודתה כמחנכת. במסירות נפש יצאה לעבודה יום אחר יום, כדי לפרנס את ביתנו וכדי לחנך בנות ישראל. באופן כללי התאימה לה העבודה, אבל באחת השנים נפל עליה עומס גדול מדי, היא חוותה קשיים רבים, והמסקנה שאליה הגענו הייתה שחייבים להפחית משעות העבודה. לא לצאת כל יום, להוריד שעות, ולחלק את הזמן באופן הגיוני בהתאם לכוחות ולדרישות של הבית והמשפחה.

בבית הספר באו לקראתה, התחשבו, לא פיטרו אותה, ואכן הורידו שעות. השינוי היה חשוב ותועלתי מאוד, אלא שהוא גרר בעקבותיו גירעון של שלושת אלפים שקלים. זהו הסכום החודשי שירד אחרי השדרוג.

ואנחנו כבר משפחה גדולה עם צרכים גדולים. להוריד סכום כזה זה ממש כמו לחתוך בבשר החי. איך מתמודדים עם זה?! אבל אנחנו ידענו כי רצון ד' שאשתי תעבוד פחות, ושעל הכסף לא צריך לחשוב.

הן הקב"ה חושב מחשבות ומתכנן עלילות.

באותם ימים רכש אבי עבור אחי שנישא לפני שנה, דירה להשקעה בדרום, וחיפש לו שוכר. אחרי הרבה תפילות נמצא שוכר עשיר, ששכר את הדירה בשביל הפועלים שלו, במחיר גבוה מהמקובל. אבי והשוכר שוחחו על החיים, ואיכשהו התחיל האיש לספר שהוא התחיל את דרכו בעולם התעסוקה כמנקה. עם הזמן הוא התקרב לתורה ולמצוות, והוא מכבד את השבת בכל מאודו. ככל שהוא השקיע יותר בכבוד השבת, הוא ראה יותר ברכה. הכנסותיו הלכו וגדלו באורח פלא, הוא השקיע פה ושם, ועכשיו הוא כבר בעל חברה גדולה שיש לה כמה סניפים, והוא מקפיד להפריש סכומים גדולים לצדקה ולהחזקת תורה - שישים אלף ש"ח בכל חודש! הוא נוכח לראות שרק ברכה יש לו מזה.

סיפר לו אבי שיש לו בן, היינו אני, שהוא אברך כולל ואב למשפחה ברוכה, והציע לו לתמוך בי ולהגדיל את זכויותיו.

השוכר חשב על כך, ובו במקום החליט כי הוא מעוניין בזה, וביקש את פרטי חשבון הבנק שלי.

כשאבי סיפר לי על כך הוא לא ידע עד כמה השוכר רציני, ומה גודל התמיכה שהוא מתכנן. ההפתעה הגיעה בחודש הראשון שאשתי התחילה בעבודה המקוצצת. אז לראשונה הכניס אותו שוכר עשיר תמיכה בסך שלושת אלפים שקלים בדיוק!

הוא המשיך בתמיכה הזו גם בחודשים הבאים. ראינו בחוש כי ד' עימנו, לא חסרנו דבר!

גם אחרי שאשתי חזרה לעבוד בהיקף הקודם, וזה סיפור השגחה בפני עצמו, המשיך אותו שוכר עשיר להכניס את התמיכה החודשית שלו.

עד הנה עזרנו רחמי הבורא ולא עזבנו חסדיו, ואנו ממשיכים לשאת עינינו לאבינו שבשמיים, שלא יעזבנו ולא ייטשנו לנצח.

<<<

הרה"ח ר' דוד קלצקין שליט"א

נקי בן לילה

בשיעורים הקודמים למדנו, שבעל 'חובות הלבבות' מבקש להבהיר לנו מדוע אין לסמוך על בשר ודם. לפני שהוא משכנע אותנו לסמוך ולבטוח רק בבורא, הוא רוצה לשלול את האפשרויות האחרות.

הפעם נדבר על העושר.

כשאדם רוצה לבטוח במשהו, הוא חייב להישען על מישהו שיוכל לקיים את התחייבותו במאת האחוזים. אמנם, לאדם אמיד ועשיר יש אפשרויות רבות לעמוד בדיבורו ולרכוש מה שברצונו, אולם אחרי הכול - הממון אינו מוצר בטוח. אפשר לאבד אותו בעסקאות שונות, להפסיד אותו באסונות, ולהתרושש ללא הודעה מוקדמת.

איוב אומר שיש אנשים שהולכים לישון עשירים, והם לא נפטרים חלילה, רק פוקחים עיניים לבוקר נקי מנכסים. מספיק לשמוע חדשות כדי להיווכח בזה. בום, הבנק קרס. בום, המניות צנחו. בום, האדם פשט רגל. אלו סיפורים שאנו שומעים.

ה'חפץ חיים' שוחח עם עשיר שהתרברב ואמר, שהוא מוגן מהקללה שהעשירות תעזוב אותו בחצי ימיו. "יש לי כל כך הרבה מיליונים", הפגין העשיר את רוב בינתו, "ואיני שוטה. הכספים שלי לא מונחים באותה הכספת בבנק אחד, אלא אני מחלק אותם בין הבנקים השונים. גם אם בנק אחד יפשוט רגל - יש מיליונים בבנק השני. פיזרתי את הכספים גם בבנקים ברחבי העולם: בשוויץ, בארצות הברית, בפולין ואיפה לא. אין סיכוי שבאמצע החיים הכסף יעזוב אותי, האי?..."

חייך ה'חפץ חיים': "אחי היקר", אמר לו בחמימות, "מי אמר לך שכדי שהפסוק במשלי יתקיים, הקדוש ברוך הוא צריך לגרום לעשרים וחמישה בנקים לפשוט את הרגל ולקרוס?! מלך העולם יכול לקיים זאת גם בצורה אחרת. מספיק שחס ושלום יתרחש ניתוק בין האדם לכסף; הכסף ימשיך להישאר בבנקים, אבל הבעלים של כל ההון הזה כבר לא יהיה בעולם. על זה לא חשבת..."

מראדין תצא תורה

לעומת היהודי מארצות האסלאם ניצב היהודי האשכנזי, הצועד בדרכם של רש"י ובעלי התוספות גדולי אשכנז. מבית המדרש האשכנזי יוצאים ספרי פסק רבים, והגדול שבהם הוא ספר ה"טור".

אכן, כבר באותו דור נוצרו חילוקים בצורת הפסיקה, שינויים בין האופן שבו מתקבלים הדברים אצל יושבי ארצות האסלאם, לעומת אצל יושבי ארצות אשכנז.

ה'קרעים' אינם מתאחים במהרה. מרן ה'בית יוסף' מקבץ בספרו את הפסקים שלפניו ומכריע בהם הלכה, וכפסקיו נוהגים יושבי ארצות ערב, מה שמוגדר היום כ'עדות המזרח'. במקביל, בחדרו שבקראקא יושב רבינו הרמ"א, אוסף את פסקי גדולי אשכנז ומשלבם כהערות בספר שכתב ה'בית יוסף'.

הספר כמו מתחלק לשניים: להבה יוצאת מ'בית יוסף' ומאירה את ליבם של בני עדות המזרח, ואחר פסקי הרמ"א נוהרים יהודי אשכנז.

החילוק שהבאנו הוא גס, והוא מתעלם מתתי פלגים במקומות אלו, לדוגמה מהנוהגים כדברי ה'בן איש חי' בבני עדות המזרח, ומהנוהגים לפי פסקי הגר"א או לפי ה'קיצור שולחן ערוך' וכן 'שולחן ערוך הרב' אצל בני אשכנז. כל מקום והפסיקה המקובלת עליו.

וכאן מגיעה ייחודיותו של הספר 'משנה ברורה'.

מרן ה'חפץ חיים' כותב אותו, ובאחת הוא הופך לפוסק המובהק של עם ישראל. מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל אמר, שאף בני עדות המזרח מחויבים ללמוד משנה ברורה, על אף שאינם צועדים אחר פסקיו.

אפשר לראות כי רוב הקהילות שנמשכו אחר מקורות פסק פרטיים, נאספות כולן תחת קורת גג אחת - הספר 'משנה ברורה'. וזו נקודת מפנה היסטורית.

-

ענוותנותו של מורנו ה'חפץ חיים' ידועה.

תנו נא מבט חטוף בצורת הדף של ה'משנה ברורה', ותראו איך מונח הפירוש תחת ה'שולחן ערוך' ומתלווה לחיבורים נוספים.

צורת הדפוס של הספר, זו הנשמרת עד היום, היא בעקבות צוואתו של ה'חפץ חיים', אשר לא ראה לנכון להדפיס את החיבור בפני עצמו כמו ספרי הלכה של גדולים אחרים, אלא רק כסניף וכצירוף ל'שולחן ערוך' ולשאר החיבורים המופיעים בספר.

(מתוך 'חדשות לבקרים')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגז כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

<<<

פי שלושה

מספר א. ד. מרמת אשכול בירושלים:

יש לי אח שגר בלוס אנג'לס שבארצות הברית, ושמו הרב אבישי. הוא תלמיד חכם גדול, היושב ושוקד על תלמודו בכולל וזוכה להיות מיושבי אוהל. הוא גם אבא למשפחה ברוכה בלי עין הרע. הוא גר באותה דירה במשך שנים, וזו הולכת וקטנה עבור משפחתם הגדלה. כבר צר המקום מהכיל: צריך משטח להניח ילקוטים, ספרים, בגדים ומשחקים; צריך מקום לזוז, ומספיק מושבים ליד שולחן האוכל; צריך מקום לכל המיטות והמזרונים, וצריך גם לנהל את כל הברכה המופלאה הזאת באופן המניח את הדעת.

אמרה האישה במשפט אחד: "צריך דירה יותר גדולה".

"בשביל מה?" טען אחי, "לא כל אחד זוכה לתורה וגדולה במקום אחד. למה לא להסתפק במועט?"

אמרה האישה, שזה לא עניין רק של הסתפקות. דירה היא לא רק רצפה וקירות. חלל קצת יותר גדול, זה אוויר לנשום ומקום להתארגן ולהכיל את ברכת ד'.

הלכו לרב ושאלו בעצתו. אמר הרב, "אכן, צריך לעבור לדירה גדולה יותר".

"ומאין יהיה לי כסף?"

"יהיה", ענה הרב, "בטח בד', ועשה מה שצריך כדי להתקדם לדירה מרווחת".

אחי החל לעשות בנידון, מבלי לוותר כהוא זה על סדרי הלימוד, ותוך כדי כך התרחש דבר מדהים:

בקהילת הפרסים שבלוס אנג'לס חלו התעוררות והתאגדות. רב הקהילה של יוצאי פרס ביקש לחזק את הקהילה, הקים כולל, וחיפש אברכים שיבואו ללמוד בו. הוא מצא את אחי, שהוא ממוצא פרסי, והגיע לבקש ממנו שיבוא ללמוד בכולל שלו.

"אצלנו", כך המתיק הרב סוד, "משלמים פי שלושה". הסכום החודשי של המלגה בכולל החדש היה נשמע מרשים בהחלט, אבל אחי לא התרשם. "אני נהנה מאוד בכולל כאן", ענה אחי, "ולומד היטב. איני רוצה לעבור".

הרב התרגש מאוד מתגובתו של אחי. ניכר שהרב באמת התכוון לשם שמיים, כיוון שהוא לא הוסיף לשכנע את הרב אבישי שיבוא לחזק לו את הקהילה, אלא ניגש לראש הכולל של אחי ואמר לו, "אין לך מושג איזה אברך יש לך כאן! באתי אליו עם הצעה מפתה לעבור לכולל שלי ולקבל פי שלושה מהמלגה שאתם נותנים, אבל הוא לא הסכים! הוא אמר שהוא לומד אצלכם היטב ולא מוכן להחליף כולל. אתה חייב להעלות לו את הסכום החודשי ולשלש את התמיכה".

דברי הרב נפלו על אוזניים קשובות, וראש הכולל השתכנע כי אכן כך יאה וכך נאה, להגדיל את התמיכה באחי היקר, למען ישב על התורה והעבודה בנחת ובהרווחה.

אמנם, עם כל התוספת, זה לא סכום שמאפשר כבר לקנות דירה בשלמותה, אבל יש כאן משהו להתחיל איתו, וכמו שד' עשה את הנס הזה, כך ימשיך ויעשה ניסים ונפלאות וישפיע מרוב טובו על אחי ועל כל לומדי התורה, וכל תומכיהם והנלווים אליהם, דירות מרווחות, פרנסה בשפע והמון הצלחה.

שתיים מתוך חמש

מדבר ש. כ. מבית שמש:

שלוש עשרה שנים עברו מאז החתונה, וברוכנו בבן ובת. הגדול בן עשר והשנייה בת שבע. שש שנים נוספות עברו ללא בשורה. ניסינו כל מיני השתדלויות, רצינו מאוד להיפקד שוב בזרע של קיימא, התפללנו לאבינו שבשמיים שנזכה, אך זה לא קרה.

באחד מימי ניסן יצא לי לשוחח עם חבר שהוא סופר סת"ם מומחה. "אין לך מושג כמה צריך להשגיח על כשרות התפילין והמזוזות", הוא סח לי לתומו, "אני פשוט נחרד כל פעם מחדש מהגילויים שרואים בבדיקות ובהגהות".

הוא המשיך ותיאר לי אילו בעיות יש לאנשים בגלל העניין הזה. יש יהודים שתקועים בשידוכי הילדים, ואחרים מצפים לילדים הרבה שנים, או סובלים מפחדים או מבעיות בפרנסה... "לא מספיק להאמין למי שאומר לך שזה כשר. תמיד תבדוק אצל מומחה!" כך הוא יעץ לי בלי שהתבקש בכלל.

אבל אני הבנתי כי לא לחינם שמעתי את כל זה. הרי בין הבעיות שהוא מנה בפניי,

הוא דיבר גם על ציפייה לילדים. אז אולי, מי יודע, אולי הוא השליח ששלח לי ד' להעירני לבדוק את המזוזות שבבית?

שלחתי לבדיקה את חמש המזוזות שהיו לי בבית, והתוצאה העגומה הגיעה עד מהרה: שתיים מתוך החמש היו פסולות!

כמובן קניתי מיד מזוזות חדשות, מהודרות ומוגהות היטב על ידי מומחה, והן נקבעו בבית בשמחה רבה, על כי מעתה נזכה לקיים מצוות מזוזה כראוי.

זה היה בחודש ניסן תשפ"ה.

בחודש שבט תשפ"ו זכינו לחבוק את ילדנו השלישי, מתנת הקל.

הכרת טובה אחרי ארבעים שנה

מספר ר' קלונימוס ג' מאופקים:

ביום ראשון כ"א בתמוז, יום היארצייט של חמותי ע"ה, נסענו כולנו, כל המשפחה, להר המנוחות. התאספנו בשעת לפנות ערב, כשהשמש עמדה לשקוע והשמיים כבר נמשחו בגוונים של ורוד.

אמרנו מה שצריכים לומר, ואחר כך התאספנו בחניה הסמוכה. ערכנו שולחן עם מיני מזונות, פרי העץ ופרי האדמה, וכיוונו שהברכות תהיינה לעילוי נשמת חמותי ע"ה.

פתאום קורא לי בני האברך, ומראה לי כי אל המצבה הסמוכה צמודה לוחית שחורה, ועליה רשום כי כאן טמונה אישה שעזבה את העולם ללא זרע של קיימא, ומבקשים מהמבקרים כאן שיעשו משהו לעילוי נשמתה.

אמרתי, "הבה נאמר כמה פרקי תהילים". ואכן אמרנו כולנו כמה פרקי תהילים לעילוי נשמת האישה.

בני הוסיף והתבונן עוד בכתוב על המצבה, וקריאת התפעלות יצאה מפיו: "אבא, היארצייט של האישה הזאת הוא עכשיו, בכ"ב בתמוז!"

אכן. השמש כבר שקעה, והתאריך התחלף. לפני זמן מה עדיין היה כ"א בתמוז, ועכשיו, אחרי צאת הכוכבים, כבר כ"ב בתמוז לכל השיטות.

הגילויים לא הסתיימו כאן. בני המשיך וקרא בעיון את הכתובת שעל המצבה, ואמר: "השם של האישה הזו הוא שרה אלקה בת הרב צבי כהנא".

"מעניין מאוד... הרב צבי כהנא!" אני סופר ב'משמרת הסת"ם'. לפני כארבעים שנה סיימתי את חוק לימודיי והוכשרתי לכתיבת ספרי תורה, תפילין ומזוזות. לקראת קבלת התעודה מבד"ץ העדה החרדית, נבחנתי אצל הרב צבי כהנא זצ"ל, אשר נתן בי עינו לטובה, ואחרי המבחן צייד אותי במכתב המלצה לבד"ץ.

עתה הגיע תורי להתעמק בכתוב על המצבה, כדי לבדוק האם אכן יש קשר בין הבוחן שלי לבין הרב צבי שרשום כאן. מה התרגשתי לראות שליד שמו של הרב צבי כהנא הוסיפו וכתבו, 'מגדולי מזכי הרבים בשטח הסת"ם'.

יש לי אליו הרבה הכרת הטוב. הוא נפטר לפני אחת עשרה שנה, ומעולם לא השבתי לו טובה על הטובה שעשה עימי.

אמרתי לבניי, "תראו איך גלגלה ההשגחה שנערוך את שולחן הברכות שלנו דווקא כאן, וכך תהיה לי הזכות להכיר טובה לרב צבי כהנא זכר צדיק לברכה, שסייע בידי להיכנס לתחום הסת"ם, ולעשות לעילוי נשמת בתו. הבה נתפלל מעריב לעילוי נשמת האישה הזו, ובלי נדר, בכל פעם שנעלה לקברה של סבתא - נפקוד גם את הקבר הזה".

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים

ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)

או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

שלום רב להנהלת המגזין המופלא 'השגחה פרטית'.

ברצוני להוסיף את סיפורי הפרטי ללהבת האמונה שהנכם מציתים בלבבות, והיה זה שכרי.

בקיץ האחרון ערכתי הזמנה גדולה של ספרים לספרייה הגדולה שבאחריותי. לאחר ביצוע ההזמנה, כשנכנסתי לחנות ספרים מצאתי ספר שמחירו לא יקר, ותוכנו מצא חן בעיניי. התקשרתי הביתה לברר האם הספר נמצא בהזמנה שערכתי, ומשנעניתי בשלילה - רכשתי את הספר בחנות.

כשהגעתי הביתה מצאתי שתי טעויות: האחת - הספר כן הוזמן מהקטלוג, והשנית - הקבלה שבידי איננה שלי. המוכר טעה ותחב לשקית קבלה על ספר שלא אני רכשתי.

ביקשתי להשיב את הספר שקניתי, מאחר שאין לי צורך בספר כפול, אולם המוכר אמר שמאחר שהספר נקנה במחיר מבצע, עליי להגיע בערב ולקבל את אישורו של מנהל החנות. כשחזרתי לשם לאחר מספר ימים, אמנם ניאות מנהל החנות לקבל את הספר, אולם בהיעדר קבלה לא הייתה לו אפשרות לבצע את ההחזר. הוא אמר שכיוון שכבר עברו מספר ימים, אין לו אפשרות למצוא את הקבלה.

להפתעתי, כשקיבלתי את משלוח הספרים שהזמנתי, גיליתי את הטעות השלישית, שהשלימה את הפסיפס: כל ההזמנה הגיעה, מלבד אותו ספר שרכשתי בחנות הספרים...

בברכה שנזכה תמיד לראות את ההשגחה הפרטית,

יצחק לוין

יש לכם תגובה או הערה? שלחו למערכת במייל או בפקס

שַׁרְשֶׁרֶת שֶׁל הַשְׁגָּחָה

מְסַפֵּר בֶּערִישׁ פְּרֶנְקֶל מִטְּבֶרְיָה:

בֶּן דּוֹד שֶׁלִּי נַעֲשָׂה בַּר מִצְוָה. בְּאוֹתוֹ עֶרֶב, לִפְנֵי שֶׁיָּצָאנוּ לִשְׂמְחַת הַבַּר מִצְוָה שָׁלַח אוֹתִי אַבָּא שֶׁלִּי לְקָנוֹת מַתָּנָה בַּחֲנוּת הַסְּפָרִים.

הַתַּכְנִית שֶׁלִּי הָיְתָה לְהִכָּנֵס לַחֲנוּת, לָקַחַת בִּזְרִיזוּת אֶת הַסֵּפֶר שֶׁעָלָיו הֶחְלַטְנוּ מֵרֹאשׁ, לְשַׁלֵּם וְלַחְזֹר הַבַּיְתָה מִיָּד, כְּדֵי שֶׁאַסְפִּיק לְהִתְאַרְגֵּן וְלָצֵאת.

לְהַפְתָּעָתִי, כְּשֶׁהִגַּעְתִּי לַחֲנוּת גִּלִּיתִי אֶת בַּעַל הַחֲנוּת עוֹמֵד וְנוֹעֵל אֶת הַדֶּלֶת.

"הַאִם הַחֲנוּת לֹא אֲמוּרָה לִהְיוֹת פְּתוּחָה עַכְשָׁו?" שָׁאַלְתִּי אוֹתוֹ בְּדָאגָה.

"אֲמוּרָה, אֲמוּרָה", הוּא עָנָה בְּקִצָּרָה, "אֲבָל עַכְשָׁו אֲנִי חַיָּב לָלֶכֶת. תָּבוֹא בְּעוֹד חֲצִי שָׁעָה אוֹ אַרְבָּעִים דַּקּוֹת, אֲנִי מְקַוֶּה שֶׁאֶחֱזֹר עַד אָז".

לֹא יָדַעְתִּי מַה לַּעֲשׂוֹת! בְּעוֹד חֲצִי שָׁעָה זֶה מְאֻחָר... אֲנִי צָרִיךְ לְהַסְפִּיק לְהִתְאַרְגֵּן לְבַר הַמִּצְוָה!

"אִי אֶפְשָׁר לְהִכָּנֵס אֲפִלּוּ בִּשְׁבִיל מַשֶּׁהוּ אֶחָד?" נִסִּיתִי לְבַקֵּשׁ, אַךְ הוּא כְּבָר נָעַל וּמִהֵר לְהִתְרַחֵק מֵהַמָּקוֹם.



עָמַדְתִּי מֵאֲחוֹרֵי הַדֶּלֶת הַסְּגוּרָה, תּוֹהֶה וְלֹא יוֹדֵעַ מַה לַּעֲשׂוֹת.

הַדֶּרֶךְ הַיְחִידָה שֶׁהָיְתָה לִי לְהַרְגִּיעַ אֶת הַלַּחַץ וְהַבִּלְבּוּל, הָיְתָה כַּמּוּבָן - תְּפִלָּה.

כָּךְ עָמַדְתִּי וְהִתְפַּלַּלְתִּי בְּלַחַשׁ, בַּמִּלִּים שֶׁלִּי, שֶׁאֲצִלִּיחַ לְקָנוֹת אֶת הַסֵּפֶר כְּמוֹ שֶׁאַבָּא שֶׁלִּי בִּקֵּשׁ.

כָּל כָּךְ לֹא רָצִיתִי לְאַכְזֵב אוֹתוֹ וְלַחְזֹר בְּיָדַיִם רֵיקוֹת! מִצַּד שֵׁנִי, גַּם לְהִתְעַכֵּב וּלְאַחֵר לֹא יָכֹלְתִּי.

הוֹסַפְתִּי פֶּרֶק תְּהִלִּים, וְכָאן הֶחֱלָה שַׁרְשֶׁרֶת מַדְהִימָה שֶׁל גִּלּוּיֵי הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית...

גִּלּוּי הַשְׁגָּחָה רִאשׁוֹן: פִּתְאוֹם חָזַר בַּעַל הַחֲנוּת בְּרִיצָה.

הוּא פָּתַח אֶת הַדֶּלֶת בִּזְרִיזוּת וְהוֹדִיעַ לִי: "אֲנִי פּוֹתֵחַ רַק לְכַמָּה דַּקּוֹת, תְּזַדָּרֵז בְּבַקָּשָׁה!"

תּוֹךְ דַּקָּה מָצָאתִי אֶת הַסֵּפֶר הַמְבֻקָּשׁ, אַךְ כְּשֶׁנִּגַּשְׁתִּי לְשַׁלֵּם הִתְבָּרֵר שֶׁ...אֵין לִי מַסְפִּיק כֶּסֶף.

הָיוּ חֲסֵרִים לִי שְׁנֵי שְׁקָלִים, וְזֶה הָיָה מַמָּשׁ לֹא נָעִים.

כָּאן הִגִּיעַ נֵס מִסְפָּר שְׁתַּיִם: הִבַּטְתִּי סְבִיבִי וְגִלִּיתִי שֶׁעַכְשָׁו נִכְנַס לַחֲנוּת בָּחוּר שֶׁאֲנִי מַכִּיר הֵיטֵב. שָׁאַלְתִּי אוֹתוֹ הַאִם הוּא יָכוֹל לְהַלְווֹת לִי שְׁנֵי שְׁקָלִים, וְהוּא נָתַן לִי בְּשִׂמְחָה.

יָצָאתִי מֵהַחֲנוּת וְרָאִיתִי שֶׁהַשָּׁעָה מְאֻחֶרֶת מְאֹד, וַאֲנִי אַפִלּוּ לֹא הִתְחַלְתִּי לְהִתְאַרְגֵּן לְשִׂמְחַת בַּר הַמִּצְוָה.

וְהִנֵּה... כְּמוֹ שֶׁאַתֶּם כְּבָר מְנַחֲשִׁים, הִגִּיעַ נֵס מִסְפָּר שָׁלוֹשׁ: רֶכֶב נֶעֱצַר לְיָדִי וּמִמֶּנּוּ הֵצִיץ דּוֹד שֶׁלִּי. "אַתָּה בַּדֶּרֶךְ הַבַּיְתָה? תַּעֲלֶה עַל הָאוֹטוֹ, אֲנִי לְאוֹתוֹ הַכִּוּוּן..." הוּא הִזְמִין אוֹתִי בְּלֶבֶבִיּוּת,

וְכָךְ הִגַּעְתִּי בְּמְהִירוּת הַבַּיְתָה.

וְזֶה לֹא הַסּוֹף...

בְּבַר הַמִּצְוָה, אַחֲרֵי שֶׁהִגַּשְׁנוּ לָחֶתָן הַיָּקָר בְּשִׂמְחָה אֶת הַמַּתָּנָה הָעֲטוּפָה, גִּלִּיתִי פַּרְצוּף מָכָר!

הַבָּחוּר שֶׁפָּגַשְׁתִּי בַּחֲנוּת הַסְּפָרִים, זֶה שֶׁהִלְוָה לִי שְׁנֵי שְׁקָלִים, הָיָה גַּם הוּא אֶחָד מֵהָאוֹרְחִים. אַבָּא שֶׁלִּי הֶחְזִיר לוֹ אֶת הַהַלְוָאָה בַּמָּקוֹם, וְלִי לֹא נוֹתַר אֶלָּא לְהוֹדוֹת וּלְהִתְרַגֵּשׁ מֵעוֹד גִּלּוּי הַשְׁגָּחָה מָתוֹק.

הָעֲגָלָה שֶׁהוֹעִילָה

מְסַפֵּר חֶזְקִי יַעֲקֹבְזוֹן מִבֵּית שֶׁמֶשׁ:

בְּאַחַד הַיָּמִים דָּפַק הַשָּׁכֵן עַל דֶּלֶת בֵּיתֵנוּ: זֶהוּ שָׁכֵן מְבֻגָּר וְחָבִיב, שֶׁפְּעָמִים רַבּוֹת אָנוּ זוֹכִים לַעֲזֹר לוֹ. גַּם הַפַּעַם הוּא שָׁאַל הַאִם אוּכַל לְהִצְטָרֵף אֵלָיו כְּדֵי לַעֲזֹר לוֹ בַּעֲרִיכַת קְנִיָּה בַּסּוּפֶּר. כְּשֶׁיָּצָאתִי לַעֲזֹר לוֹ, אָחִי בֶּן הַשָּׁנָה יָצָא אַחֲרַי דֶּרֶךְ הַדֶּלֶת הַפְּתוּחָה.



"אוּלַי תִּקַּח אוֹתוֹ אִתְּךָ?" הִצַּעְתִּי אִמָּא שֶׁלִּי. "הוּא יִשְׂמַח כָּל כָּךְ, וּבַעֲבוּרִי זוֹ תִּהְיֶה עֶזְרָה גְּדוֹלָה".

נַעֲנֵיתִי בְּשִׂמְחָה: "מִצְוָה גּוֹרֶרֶת מִצְוָה! לָמָּה לֹא?"

קָשַׁרְתִּי אוֹתוֹ בָּעֲגָלָה וְיָצָאנוּ אֶל הַסּוּפֶּר.

כְּשֶׁגָּמַרְנוּ אֶת הַקְנִיָּה, הִתְבָּרֵר שֶׁהָעֲגָלָה מַמָּשׁ לֹא הָיְתָה מְיֻתֶּרֶת: הַקְנִיָּה יָצְאָה כְּבֵדָה מִדַּי, וְהַסַּל שֶׁל הָעֲגָלָה הָיָה פִּתְרוֹן מְצָיָן. בְּלְעָדָיו לֹא הָיִיתִי יָכוֹל לִסְחֹב אֶת כָּל הַשַּׁקִּיּוֹת...

יֶלֶד יָקָר! רָאִיתָ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית?
שַׁתֵּף אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בַּסִּיפּוּר שֶׁלְּךָ!

הִתְקַשֵּׁר לְקוֹ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית לְיִלְדִים: 02-30-11-901
הִכָּנֵס לִשְׁלוּחָה 4 (לְאַחַר בְּחִירַת הַשָּׂפָה) וְהַקְלֵט אֶת הַסִּיפּוּר שֶׁלְּךָ.

הוֹדָעַת פִּנְיָה

יְלָדִים יְקָרִים!
בְּכָל יוֹם רִאשׁוֹן עוֹלֶה סִיפּוּר חָדָשׁ מֵאֵת הַמְּחַנֵּךְ הַנּוֹדָע הָרַב קַלְמָן רוֹזֶנְגַּרְטֶן שְׁלִיט"א.
קַו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית לְיִלְדִים: 02-3011901

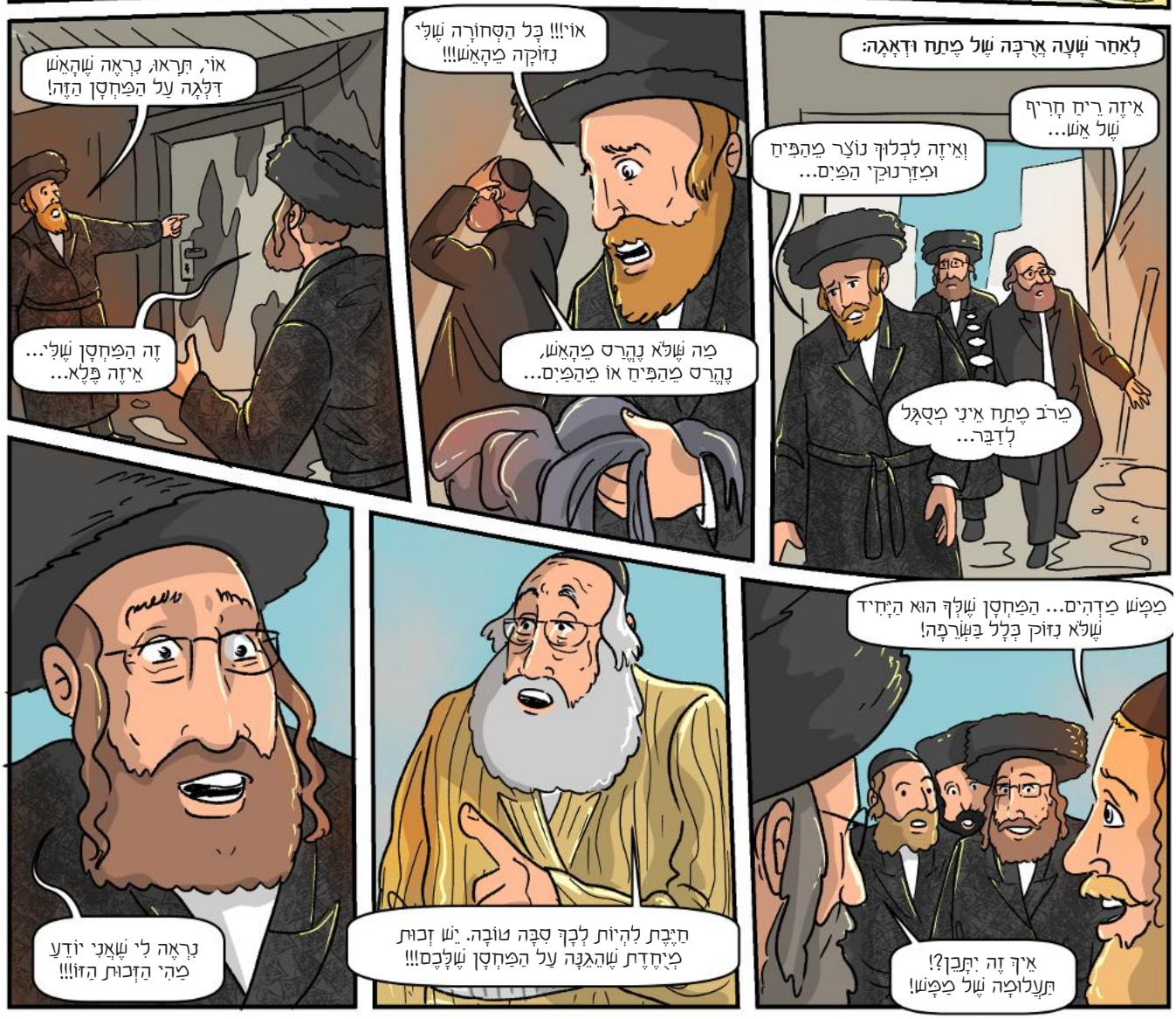


תַּקְצִיר: בְּהוֹשַׁעְנָא רַבָּא פּוֹרֶצֶת שְׂרֵפָה בְּקוֹטֶל הַפִּחְסָנִים שֶׁבְּבִנְיַן נִמְצָא הַפִּחְסָן שֶׁל ר' יִצְחָק, הֶעָמוּס בִּסְחוֹרָה יְקָרָה.

אֵשׁ תַּחַת אֵשׁ

פֶּרֶק 2 מִתּוֹךְ 4





השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני "השגחה פרטית".

- **המקום:** העיר בית שמש.
- **נקודת החלוקה:** בתי כנסת בשכונות העיר.

לבית שמש יש מקום של כבוד בסיפור ההשגחה של עם ישראל. כשהשיבו הפלשתים את הארון, הוא הגיע אל בית שמש הקדומה בדרך מופלאה: בלי רועה ובלי מכוון, בדיוק אל המקום שאליו היה צריך להגיע.

אלפי שנים אחר כך, בית שמש של היום היא עיר גדולה ותוססת, שהתברכה בשנים האחרונות בשכונות חדשות המלאות במשפחות ובקול תורה. ותיקים ועולים; קהילות ליטאיות, חסידיות וספרדיות - כולם חיים בה זה לצד זה. ובבתי הכנסת הפזורים בשכונותיה מונחים מדי שבוע עלוני "השגחה פרטית", וממשיכים לספר כיצד אותה השגחה עליונה מלווה את עם ישראל גם היום.

המפיץ מספר כי המתפללים מחכים לעלון, והערימות אינן נשארות זמן רב על השולחן. יש מי שלוקח עותק לעצמו, ויש מי שמוסיף עוד אחד בשביל השכן או בן המשפחה. הסיפורים עוברים מיד ליד ומשם אל שולחן השבת, וכל סיפור שנקרא בשבת ממשיך ללוות את הקורא גם לאורך השבוע.

וכך, בעיר הנושאת את שמה של בית שמש הקדומה, ממשיך העלון להזכיר לכל קורא שגם דרכו שלו מכוונת מלמעלה, צעד אחר צעד, אל המקום שבו הוא צריך להיות, בדיוק כמו הארון, שהגיע בשעתו אל המקום שנועד לו.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!
פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים.
הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

פרי ההשגחה
סיפורים מפירות העשייה של הארגון

מספר הרב י' פ' מאשדוד:

לפני כמה חודשים פוטרתי מעבודתי כמנהל חשבונות, אחרי שנים רבות שבהן עבדתי באותה חברה. מאז, שלחתי קורות חיים לכל מקום אפשרי, אך תשובות לא הגיעו. הימים היו ארוכים, והדאגה לפרנסת הבית ליוותה אותי בכל רגע. את הפצת העלונים לא הפסקתי, כי דווקא בתקופה הזו הרגשתי שאני זקוק לה יותר מתמיד.

באחד מימי חמישי, כשיצאתי לחלק את העלונים פרץ גשם עז ופתאומי. נכנסתי להסתתר בחנות לחומרי בניין שבדרך, כשהחבילה בידי, עטופה בשקית כדי שלא תירטב. בעל החנות זיהה את העלון ושאל האם אני המפיץ. כשאמרתי שאכן כך, הוא ביקש עותק לעצמו, ופתח בשיחה.

תוך כדי שיחה הוא סיפר באנחה, שמנהל החשבונות שלו עזב לפני שבוע, והוא שקוע עד צוואר בניירת. הוא כבר פרסם מודעה, אך איש לא פנה אליו. אמרתי לו בחיוך שזה בדיוק המקצוע שלי. הוא הביט בי בתדהמה וביקש שאגיע כבר למחרת.

היום, כמה חודשים אחר כך, אני עובד אצלו בתנאים טובים יותר מאלו שהיו לי קודם לכן. בכל יום חמישי, המעסיק שלי עדיין מחכה לעלון שאני מביא לחנות.

המסקנה הייתה לי ברורה מאוד. הגשם שהרטיב אותי ואת העלונים לא בא במקרה. ההשגחה העליונה עצרה אותי בדיוק מול הדלת הנכונה, ודווקא חבילת העלונים שבידי היא שפתחה את השיחה.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?
שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 בשלוחה 9/9



הבשורה.
מתחילים מחדש, ממגדין 1

שלושה מגזינים חדשים. תפיסה חדשה. כלים חדשים לחיים.

מכל מגזין תצאו עם כלים מעשיים לחיים טובים יותר! **חייגו והצטרפו כעת בחנוי: 02-502-2-502**

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

- לזכות א.ב.י. ל.ב.ח. ח.ש.ב.ל. ה.א.ז.ב.ל. וכל משפחתם
- לזכות אליהו בן ה. שיזכה לישועה בקרוב ממש ויצליח בלימוד התורה

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,
ותזכה לישועות בכל העניינים!
התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

שעון חורף	ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
כניסת שבת	04:02	04:16	04:07	04:23	04:22	04:16
מוצאי שבת	05:15	05:17	05:14	05:18	05:20	05:17
מוצ"ש ר"ת	05:53	05:50	05:49	05:54	05:56	05:59

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
לכתובת B023011300@GMAIL.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.